

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงหมู่บ้านห้วยปลิง ตำบลม่อนจอง อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบความเรียงตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

ตอนที่ 3 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม

ตอนที่ 4 ปัญหาอุปสรรค ความต้องการ และข้อเสนอแนะในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และการทำการเกษตรของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ

1. เพศ

หัวหน้าครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงผู้ให้ข้อมูล ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 83.0 ส่วนเพศหญิง มีร้อยละ 17.0 (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 เพศของหัวหน้าครัวเรือน

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	73	83.0
หญิง	15	17.0
รวม	88	100.00

2. อายุ

หัวหน้าครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงผู้ให้ข้อมูล ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 36.4 รองลงมามีอายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.6 และอายุระหว่าง 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.6 อายุสูงกว่า 50 ปีร้อยละ 20.4 โดยมีอายุเฉลี่ย 40.22 ปี อายุสูงสุด 64 ปี และอายุต่ำสุด 21 ปี (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 อายุของหัวหน้าครัวเรือน

อายุ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
21-30	19	21.6
31-40	32	36.4
41-50	19	21.6
สูงกว่า 50 ปี	18	20.4
รวม	88	100.00

อายุต่ำสุด 21 ปี

อายุสูงสุด 64 ปี

อายุเฉลี่ย 40.22 ปี

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10.77

3. ความเข้าใจในภาษาไทย

หัวหน้าครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ร้อยละ 97.7 มีความเข้าใจในภาษาไทยคือพูดและฟังได้ และร้อยละ 2.3 ไม่มีความเข้าใจในภาษาไทยใช้ล่ามในการสัมภาษณ์ (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ความเข้าใจในภาษาไทยของหัวหน้าครัวเรือน

ความเข้าใจในภาษาไทย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เข้าใจ	86	97.7
ไม่เข้าใจ	2	2.3
รวม	88	100.00

4. รายได้ของครัวเรือน

ในรอบปี พ.ศ. 2539 ครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่มีรายได้รวมระหว่าง 5,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.3 และมีรายได้รวมระหว่าง 10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.3 รองลงมา มีรายได้รวมระหว่าง 0-5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.7 และมีรายได้มากกว่า 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.7 โดยมีรายได้รวมเฉลี่ย 12,446.59 บาท รายได้รวมสูงสุด 63,300 บาทและรายได้รวมต่ำสุด 800 บาท (ตารางที่ 4)

ตาราง 4 รายได้รวมของครัวเรือนในปี พ.ศ. 2539

รายได้รวม (บาท)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
0 - 5,000	20	22.7
5,001 - 10,000	24	27.3
10,001 - 15,000	24	27.3
มากกว่า 15,000	20	22.7
รวม	88	100.00

รายได้รวมต่ำสุด 800 บาท   รายได้รวมเฉลี่ย   12,446.59 บาท

รายได้รวมสูงสุด 63,300 บาท   ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10,891.34

5. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

ครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ มีสมาชิกในครัวเรือนระหว่าง 4-6 คน คิดเป็นร้อยละ 68.2 รองลงมา ร้อยละ 27.3 มีสมาชิกในครัวเรือนระหว่าง 1-3 คนและร้อยละ 4.5 มีสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 6 คน โดยจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.08 คน จำนวนสมาชิกในครัวเรือนสูงสุด 9 คน และต่ำสุด 2 คน (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

จำนวนสมาชิก (คน)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-3	24	27.3
4-6	60	68.2
มากกว่า 6	4	4.5
รวม	88	100.00

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนต่ำสุด 2 คน จำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.08 คน
จำนวนสมาชิกในครัวเรือนสูงสุด 9 คน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.33 คน

6. แรงงานในการทำการเกษตร

ครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ส่วนใหญ่ มีจำนวนสมาชิกที่เป็นแรงงานเกษตร 1-2 คน คิดเป็นร้อยละ 60.2 รองลงมา ร้อยละ 34.1 มีจำนวนสมาชิกที่เป็นแรงงานเกษตร 3-4 คน และร้อยละ 5.7 มีจำนวนสมาชิกที่เป็นแรงงานเกษตรมากกว่า 4 คน โดยมีจำนวนสมาชิกที่เป็นแรงงานเกษตรเฉลี่ย 2.69 คน จำนวนสมาชิกที่เป็นแรงงานเกษตรสูงสุด 8 คน และต่ำสุด 1 คน (ตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่เป็นแรงงานเกษตร

จำนวนสมาชิก (คน)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-2	53	60.2
3-4	30	34.1
มากกว่า 4	5	5.7
รวม	88	100.00

จำนวนสมาชิกแรงงานเกษตรต่ำสุด 1 คน จำนวนสมาชิกแรงงานเกษตรเฉลี่ย 2.69 คน
จำนวนสมาชิกแรงงานเกษตรสูงสุด 8 คน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.21

7. การได้รับข้อมูลข่าวสาร

ในรอบปี พ.ศ. 2539 หัวหน้าครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ระหว่าง 4-6 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 43.2 รองลงมาร้อยละ 36.4 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ระหว่าง 1-3 ครั้ง และร้อยละ 20.4 ได้รับ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้มากกว่า 6 ครั้ง โดยได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้เฉลี่ย 4.75 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้สูงสุด 15 ครั้ง และต่ำสุด 1 ครั้ง (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

จำนวนครั้งการได้รับข้อมูลข่าวสาร (ครั้ง)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-3	32	36.4
4-6	38	43.2
มากกว่า 6	18	20.4
รวม	88	100.00

ได้รับข้อมูลข่าวสารต่ำสุด	1 ครั้ง	ได้รับข้อมูลข่าวสารเฉลี่ย	4.75 ครั้ง
ได้รับข้อมูลข่าวสารสูงสุด	15 ครั้ง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	2.66

8. จำนวนพื้นที่ครอบครอง

ครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ส่วนใหญ่ มีที่ดินอยู่ในครอบครองระหว่าง 4-6 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 48.9 รองลงมาร้อยละ 31.8 มีที่ดินอยู่ในครอบครองมากกว่า 6 ไร่ และร้อยละ 19.3 มีที่ดินอยู่ในครอบครองระหว่าง 1-3 ไร่ โดยมีที่ดินอยู่ในครอบครองเฉลี่ย 5.87 ไร่ จำนวนที่ดินอยู่ในครอบครองสูงสุด 15 ไร่ และต่ำสุด 1 ไร่ (ตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 จำนวนที่ดินอยู่ในครอบครองของครัวเรือน

จำนวนที่ดินในครอบครอง (ไร่)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-3	17	19.3
4-6	43	48.9
มากกว่า 6	28	31.8
รวม	88	100.00

จำนวนที่ดินในครอบครองต่ำสุด	1 ไร่	จำนวนที่ดินในครอบครองเฉลี่ย	5.87 ไร่
จำนวนที่ดินในครอบครองสูงสุด	15 ไร่	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	2.97

9. การติดต่อกับเจ้าหน้าที่

ในรอบปี พ.ศ. 2539 หัวหน้าครัวเรือนราวเขาเผ่ากะเหรี่ยงผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ระหว่าง 1-3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.3 รองลงมาร้อยละ 29.6 มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ระหว่าง 4-6 ครั้ง และ ร้อยละ 26.1 มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้มากกว่า 6 ครั้ง โดยมีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่เฉลี่ย 5.47 ครั้ง มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่สูงสุด 30 ครั้ง และต่ำสุด 1 ครั้ง (ตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

จำนวนการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ (ครั้ง)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-3	39	44.3
4-6	26	29.6
มากกว่า 6	23	26.1
รวม	88	100.00

การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ต่ำสุด	1 ครั้ง	การติดต่อกับเจ้าหน้าที่เฉลี่ย	5.47 ครั้ง
การติดต่อกับเจ้าหน้าที่สูงสุด	30 ครั้ง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	5.13

10. การติดต่อกับชุมชนภายนอก

ในรอบปี พ.ศ. 2539 หัวหน้าครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการติดต่อกับชุมชนภายนอกระหว่าง 1-4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.6 รองลงมาร้อยละ 17.0 มีการติดต่อกับชุมชนภายนอกระหว่าง 5-8 ครั้ง ร้อยละ 14.8 มีการติดต่อกับชุมชนภายนอกมากกว่า 8 ครั้ง และร้อยละ 4.6 ไม่มีการติดต่อกับชุมชนภายนอกแต่อย่างใด โดยมีการติดต่อกับชุมชนภายนอกเฉลี่ย 5.31 ครั้ง มีการติดต่อกับชุมชนภายนอกสูงสุด 45 ครั้ง (ตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 การติดต่อกับชุมชนภายนอกของหัวหน้าครัวเรือน

จำนวนสมาชิก (คน)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้ติดต่อ	4	4.6
1-4	56	63.6
5-8	15	17.0
มากกว่า 8	13	14.8
รวม	88	100.00

การติดต่อกับชุมชนภายนอกต่ำสุด 0 ครั้ง   การติดต่อกับชุมชนภายนอกเฉลี่ย 5.31 ครั้ง
 การติดต่อกับชุมชนภายนอกสูงสุด 45 ครั้ง   ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.33

11. การได้รับการฝึกอบรม

ในรอบปี พ.ศ. 2539 หัวหน้าครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ระหว่าง 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 78.4 รองลงมาร้อยละ 10.2 ได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ระหว่าง 3-4 ครั้ง ร้อยละ 8.0 ไม่ได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และร้อยละ 3.4 ได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้มากกว่า 4 ครั้ง โดยได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้เฉลี่ย 1.67 ครั้ง ได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้สูงสุด 8 ครั้ง (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 การได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

จำนวนการได้รับการฝึกอบรม (ครั้ง)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้ฝึกอบรม	7	8.0
1-2	69	78.4
3-4	9	10.4
มากกว่า 4	3	3.4
รวม	88	100.00

การได้รับการฝึกอบรมต่ำสุด 0 ครั้ง การได้รับการฝึกอบรมเฉลี่ย 1.67 ครั้ง
 การได้รับการฝึกอบรมสูงสุด 8 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.23

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเทียบกับเกณฑ์กับค่าระดับการปฏิบัติของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การป้องกันรักษาป่า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในประเด็นเกี่ยวกับการป้องกันรักษาป่าพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.93 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20 โดยแยกเป็นรายข้อ คือ

1. ตรวจพื้นที่ป่าในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.34 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21-3.00
2. ร่วมผลักดันผู้บุกรุกแผ้วถางป่าในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลางมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.80 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20
3. ร่วมกำหนดขอบเขตแหล่งที่ทำกินของหมู่บ้าน ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลางมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.83 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20
4. อำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันรักษาป่า ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลางมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.97 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20
5. รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อมีผู้บุกรุกตัดไม้ทำลายป่า ผลการวิจัยพบว่าชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลางมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.69 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20

การปลูกป่า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในประเด็นเกี่ยวกับการปลูกป่า พบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.11 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20 โดยแยกเป็นรายชื่อ คือ

1. ปลูกต้นไม้ในที่ดินอยู่ในครอบครองหรือเป็นเจ้าของ ผลการวิจัยพบว่าชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.91 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20
2. ปลูกต้นไม้ตามโครงการปลูกป่าของรัฐ ผลการวิจัยพบว่าชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับมากมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.23 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21-3.00
3. ปลูกต้นไม้ในพื้นที่ป่าที่ถูกบุกรุกแผ้วถาง ผลการวิจัยพบว่าชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.23 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21-3.00

4. ทำการปลูกป่าเพื่อใช้เป็นป่าชุมชนของหมู่บ้าน ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลางมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.11 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20

5. ดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ที่ทำการปลูก ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.09 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้จะอยู่ในระดับ 1.60-2.20

การป้องกันไฟป่า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในประเด็นเกี่ยวกับการป้องกันไฟป่า พบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.27 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21-3.00 โดยแยกเป็นรายข้อ คือ

1. ตรวจตราควบคุมป้องกันมิให้เกิดไฟป่า ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.34 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21-3.00

2. ทำการดับไฟป่าเมื่อเกิดไฟไหม้ป่าขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.56 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21-3.00

3. ทำแนวป้องกันไฟป่ารอบหมู่บ้านหรือที่ทำกิน ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.51 เกี่ยวกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21-3.00

4. รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อเกิดไฟไหม้ป่า ผลการวิจัยพบว่าชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.00 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20

5. อำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันไฟป่า ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.94 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20

การเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในประเด็นเกี่ยวกับการเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ พบว่าชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.86 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20 โดยแยกเป็นรายข้อคือ

1. แนะนำเพื่อนบ้านมิให้บุกรุกทำลายป่า ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลางมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 2.04 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20
2. ชักชวนเพื่อนบ้านให้ร่วมกันปลูกป่าตามนโยบายของรัฐ ผลการวิจัยพบว่าชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลางมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.86 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20
2. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงอันตรายอันเกิดจากไฟป่า และชักชวนให้ร่วมกันป้องกันไฟป่า ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.92 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20
3. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงประโยชน์ของป่าไม้ และโทษอันเกิดจากการตัดไม้ทำลายป่าผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.80 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20
5. ชักชวนเพื่อนบ้านให้ช่วยกันถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับป่าไม้ ผลการวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ย 1.69 เทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20

สรุปรวม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ พบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.04 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61-2.20 (ตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 ระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

ประเด็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้	ระดับการปฏิบัติ			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	เกณฑ์การปฏิบัติ
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
การป้องกันรักษาป่า						
1. ตรวจสอบพื้นที่ป่าในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน	41 (46.6)	36 (40.9)	11 (12.5)	2.34	0.69	มาก
2. ร่วมผลักดันผู้บุกรุกแผ้วถางป่าในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน	22 (25.0)	26 (29.6)	40 (45.4)	1.80	0.82	ปานกลาง
3. ร่วมกำหนดขอบเขตแหล่งที่หักกินของหมู่บ้าน	13 (14.8)	47 (53.4)	28 (31.8)	1.83	0.66	ปานกลาง
4. อำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันรักษาป่า	12 (13.6)	61 (69.3)	15 (17.1)	1.97	0.56	ปานกลาง
5. รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อมีผู้บุกรุกตัดไม้ทำลายป่า	16 (18.2)	28 (31.8)	44 (50.0)	1.69	0.77	ปานกลาง
รวม	18	36	34	1.93	0.70	ปานกลาง
การปลูกป่า						
1. ปลูกต้นไม้ในที่ดินที่อยู่ในครอบครองหรือเป็นเจ้าของ	18 (20.4)	44 (50.0)	26 (29.6)	1.91	0.71	ปานกลาง
2. ปลูกต้นไม้ตามโครงการปลูกป่าของรัฐ	37 (12.1)	34 (38.6)	17 (19.3)	2.23	0.75	มาก
3. ปลูกต้นไม้ในพื้นที่ป่าที่ถูกบุกรุกแผ้วถาง	37 (42.7)	34 (38.6)	17 (19.3)	2.23	0.75	มาก
4. ทำการปลูกป่าเพื่อใช้เป็นป่าชุมชนของหมู่บ้าน	25 (28.4)	48 (54.6)	15 (17.0)	2.11	0.67	ปานกลาง
5. ดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ที่ทำการปลูก	27 (30.7)	42 (47.7)	19 (21.6)	2.09	0.72	ปานกลาง
รวม	35	35	18	2.11	0.72	ปานกลาง

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ประเด็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้	ระดับการปฏิบัติ			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	เกณฑ์การปฏิบัติ
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
การป้องกันไฟป่า						
1. ตรวจสอบควบคุมป้องกันมิให้เกิดไฟป่า	40 (45.4)	38 (43.2)	10 (11.4)	2.34	0.68	มาก
2. ทำการดับไฟป่าเมื่อเกิดไฟไหม้ป่าขึ้น	54 (61.4)	29 (32.9)	5 (5.7)	2.56	0.60	มาก
3. ทำแนวป้องกันไฟป่ารอบหมู่บ้านหรือที่ทำกิน	54 (61.4)	25 (28.4)	9 (10.2)	2.51	0.68	มาก
4. รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อเกิดไฟไหม้ป่า	21 (23.9)	46 (52.2)	21 (23.9)	2.00	0.69	ปานกลาง
5. อำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันไฟป่า	18 (20.5)	47 (53.4)	23 (26.1)	1.94	0.68	ปานกลาง
รวม	45	34	9	2.27	0.67	มาก
การเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้						
1. แนะนำเพื่อนบ้านมิให้บุกรุกทำลายป่า	22 (25.0)	48 (54.5)	18 (20.5)	2.04	0.69	ปานกลาง
2. ชักชวนเพื่อนบ้านให้ร่วมกันปลูกป่าตามนโยบายของรัฐ	16 (18.2)	44 (50.0)	28 (31.8)	1.86	0.70	ปานกลาง
3. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงอันตรายอันเกิดจากไฟไหม้ป่าและชักชวนให้ร่วมกันป้องกันไฟป่า	17 (19.3)	47 (53.4)	24 (27.3)	1.92	0.68	ปานกลาง
4. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงประโยชน์ของป่าไม้และโทษอันเกิดจากการตัดไม้ทำลายป่า	7 (8.0)	56 (63.6)	25 (28.4)	1.80	0.58	ปานกลาง
5. ชักชวนเพื่อนบ้านให้ช่วยกันถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับป่าไม้	9 (10.2)	43 (48.9)	36 (40.9)	1.69	0.65	ปานกลาง
รวม	10	50	28	1.86	0.66	ปานกลาง
รวมทั้งหมด	26	54	8	2.04	0.67	ปานกลาง

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำการเกษตรเชิงอนุรักษ์

ผลการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำการเกษตรเชิงอนุรักษ์ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ในด้านการป้องกันดินพังทลาย พบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีความรู้และความเข้าใจในการปฏิบัติเกี่ยวกับการปลูกพืชที่สามารถช่วยป้องกันดินพังทลายซึ่งชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่มีความรู้ในเรื่องการจัดพื้นที่เพาะปลูกในลักษณะขั้นบันได ร้อยละ 95.4 การทำนาค้ำ ร้อยละ 95.4 การปลูกพืชตระกูลถั่ว ร้อยละ 95.4 การปลูกหญ้าเป็นแถบตามแนวระดับ ร้อยละ 89.8 การปลูกไม้ยืนต้นเป็นแถบขวางตามลาดเท ร้อยละ 92.0 การใช้ระบบวนเกษตร ร้อยละ 71.6 การลดการถางไร่ ร้อยละ 100 และการลดการเผาไร่ ร้อยละ 98.9 ในด้านการปรับปรุง/บำรุงดิน พบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีความรู้และความเข้าใจในการปฏิบัติเกี่ยวกับการปลูกพืชที่สามารถช่วยปรับปรุง/บำรุงดิน ซึ่งชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่มีความรู้ในเรื่องการจัดพื้นที่เพาะปลูกในลักษณะขั้นบันได ร้อยละ 87.5 การทำนาค้ำ ร้อยละ 89.8 การปลูกพืชตระกูลถั่ว ร้อยละ 95.4 การปลูกหญ้าเป็นแถบตามแนวระดับ ร้อยละ 86.4 การปลูกไม้ยืนต้นเป็นแถบขวางตามลาดเท ร้อยละ 87.5 การใช้ระบบวนเกษตร ร้อยละ 69.3 การลดการถางไร่ ร้อยละ 100 และลดการเผาไร่ ร้อยละ 98.9 ในด้านการรักษาดินน้ำ พบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีความรู้และความเข้าใจในการปฏิบัติเกี่ยวกับการปลูกพืชที่สามารถช่วยรักษาดินน้ำ นั้น ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่มีความรู้ในเรื่องการจัดพื้นที่เพาะปลูกในลักษณะขั้นบันได ร้อยละ 88.6 การทำนาค้ำ ร้อยละ 89.9 การปลูกพืชตระกูลถั่ว ร้อยละ 92.0 การปลูกหญ้าเป็นแถบตามแนวระดับ ร้อยละ 88.6 การปลูกไม้ยืนต้นเป็นแถบขวางตามลาดเท ร้อยละ 93.2 การใช้ระบบวนเกษตร ร้อยละ 69.3 การลดการถางไร่ ร้อยละ 100 การลดการเผาไร่ ร้อยละ 98.9 (ตารางที่ 13)

เหตุผลในการไม่สามารถปฏิบัติตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำการเกษตรเชิงอนุรักษ์ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง (ตารางที่ 13)

1. การจัดพื้นที่เพาะปลูกในลักษณะขั้นบันได ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงให้เหตุผลว่า คิดว่าเป็นการเสียเวลา ไม่คุ้มค่ากับผลตอบแทนที่จะได้รับ
2. การทำนาค้ำ ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงให้เหตุผลว่า ปริมาณน้ำไม่เพียงพอแก่การทำนาค้ำ และขาดแคลนเงินทุนในการปรับปรุงพื้นที่นาต้นเนื่องจาก ไม่ได้ขยายพื้นที่ปลูก ปลูกในที่เดิม
3. การปลูกพืชตระกูลถั่ว ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงให้เหตุผลว่า ไม่มีเงินทุน ผลผลิตไม่ดี และไม่มีตลาดรองรับผลผลิตที่แน่นอน
4. การปลูกหญ้าเป็นแถบตามแนวระดับ ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงใหม่เหตุผลว่า พื้นที่ไม่มีปัญหาการพังทลายของดิน และไม่มีกล้าพันธุ์สำหรับใช้ปลูก

5. การปลูกไม้ยืนต้นเป็นแถบบางตามลาดเท ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงให้เหตุผลว่า ไม้ยืนต้นที่ปลูกจะบดบังแสงแดดและดูดซับธาตุอาหารของพืชที่ปลูก

6. การใช้ระบบวนเกษตร ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงให้เหตุผลว่าต้องใช้เงินในการลงทุนสูงและส่วนใหญ่ยังไม่รู้วิธีการและขาดการแนะนำจากเจ้าหน้าที่

7. การลดการถางไร่ ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงให้เหตุผลว่า ส่วนใหญ่ทำมาค้าซึ่งจะทำการเพาะปลูกในพื้นที่เดิม

8. การลดการเผาไร่ ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงให้เหตุผลว่าส่วนใหญ่ทำมาค้าจึงไม่มีการเผาไร่

ตารางที่ 13 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำการเกษตรเชิงอนุรักษ์

การปฏิบัติ/เหตุผล	ป้องกันดินพังทลาย				ปรับปรุงบำรุงดิน				รักษาดินน้ำ			
	รู้	ไม่รู้	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	รู้	ไม่รู้	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	รู้	ไม่รู้	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ
การจัดพื้นที่เพาะปลูก ในลักษณะขั้นบันได	84 (19.4)	4 (4.6)	66 (76.0)	22 (26.0)	77 (87.5)	11 (12.5)	66 (76.0)	22 (26.0)	78 (88.6)	10 (11.4)	66 (76.0)	22 (26.0)
การทำมาค้า (การทำเกษตร เชิงอนุรักษ์)	84 (95.4)	4 (4.6)	67 (76.1)	21 (23.9)	79 (99.8)	9 (10.2)	67 (76.1)	21 (23.9)	79 (99.2)	9 (10.2)	67 (76.1)	21 (3.9)
การปลูกพืชตระกูลถั่ว	95 (95.4)	4 (4.6)	65 (65.6)	33 (37.5)	84 (95.4)	4 (4.6)	56 (63.6)	32 (36.4)	81 (92.0)	7 (8.0)	57 (64.8)	31 (35.2)
การปลูกหญ้าเป็นแถบบ ตามแนวระดับ	79 (89.8)	9 (10.2)	37 (42.0)	51 (58.0)	76 (86.4)	12 (13.6)	37 (42.0)	51 (58.0)	78 (88.6)	10 (11.4)	38 (43.2)	50 (56.8)
การปลูกไม้ยืนต้นเป็น แถบบางตามลาดเท	81 (92.0)	7 (8.0)	57 (64.8)	31 (35.2)	77 (87.5)	11 (12.5)	57 (64.3)	31 (35.2)	82 (93.2)	6 (6.8)	57 (64.8)	31 (35.2)
การใช้ระบบวนเกษตร	63 (71.6)	25 (28.4)	2 (2.3)	86 (97.7)	61 (69.3)	27 (30.7)	2 (2.3)	86 (97.5)	61 (69.3)	27 (30.7)	2 (2.3)	86 (97.7)
การลดการถางไร่	88 (100.0)	0 (0.0)	83 (94.3)	5 (5.7)	88 (100.0)	0 (0.0)	83 (94.3)	5 (5.7)	88 (100.0)	0 (0.0)	83 (94.3)	5 (5.7)
การลดการเผาไร่	87 (98.0)	1 (1.1)	82 (93.2)	6 (6.8)	87 (98.9)	1 (1.1)	82 (93.2)	6 (6.8)	87 (98.9)	1 (1.1)	82 (93.2)	6 (6.8)

หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บเป็นค่าร้อยละ

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ เพศ อายุ ความเข้าใจในภาษาไทย รายได้ของครัวเรือน จำนวนสมาชิกในครัวเรือน แรงงานในการทำการเกษตร การได้รับข้อมูลข่าวสาร จำนวนพื้นที่ครอบครอง การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ การติดต่อกับชุมชนภายนอก และการได้รับการฝึกอบรมกับตามตัวแปรตาม คือ การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง สถิติในการวิเคราะห์โดยใช้ค่าไคสแควร์ในการทดสอบความสัมพันธ์ ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 11.91 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง คือ 9.21 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 แสดงว่าเพศของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือความแตกต่างระหว่างเพศของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

เพศ	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ชาย	26 (29.6)	43 (48.9)	4 (4.5)	73 (83.0)
หญิง	0 (0.0)	11 (12.5)	4 (4.5)	15 (17.0)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

$$\text{ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้)} = 11.91$$

$$df = 2$$

$$\text{ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง} = 9.21$$

$$\text{นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ } .01$$

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 8.21 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 12.59 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าอายุของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือระดับอายุของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

อายุ	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
21 - 30	8 (9.1)	10 (11.4)	1 (1.1)	19 (21.6)
31 - 40	9 (10.2)	21 (23.9)	2 (2.3)	32 (36.4)
41 - 50	7 (8.0)	11 (12.5)	1 (1.1)	19 (21.6)
สูงกว่า 50 ปี	2 (2.3)	12 (13.6)	4 (4.5)	18 (20.4)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

$$\text{ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้)} = 8.21$$

$$df = 6$$

$$\text{ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง} = 12.59$$

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 4.42 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง คือ 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า ความเข้าใจในภาษาไทยของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ความเข้าใจในภาษาไทยของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ความเข้าใจในภาษาไทย	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
เข้าใจ	26 (29.6)	53 (60.2)	7 (8.0)	86 (97.7)
ไม่เข้าใจ	0 (0.0)	1 (1.1)	1 (1.1)	2 (2.3)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้) = 4.42

df = 2

ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 7.70 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง คือ 12.59 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า รายได้ของครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือระดับรายได้ของครัวเรือนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

รายได้รวม (บาท)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
0 - 5,000	3 (3.4)	13 (14.8)	4 (4.5)	20 (22.7)
5,001 - 10,000	7 (8.0)	15 (17.0)	2 (2.3)	24 (27.3)
10,001 - 15,000	7 (8.0)	15 (17.0)	2 (2.3)	24 (27.3)
มากกว่า 15,000	9 (10.2)	11 (12.5)	0 (0.0)	20 (22.7)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้) = 7.70

df = 6

ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 12.59

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 10.92 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าจำนวนสมาชิกในครัวเรือนของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนสมาชิก (คน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1 - 3	5 (5.7)	13 (14.8)	6 (6.8)	24 (27.3)
4 - 6	19 (21.6)	39 (44.3)	2 (2.3)	60 (68.2)
มากกว่า 6	2 (2.3)	2 (2.3)	0 (0.0)	4 (4.5)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้) = 10.92

df = 4

ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.94

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงงานในการทำการเกษตรกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างแรงงานในการทำการเกษตรกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 9.94 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า จำนวนแรงงานในการทำการเกษตรกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จำนวนแรงงานในการทำการเกษตรของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงงานในการทำการเกษตรกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนสมาชิก (คน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1 - 2	15 (28.3)	35 (39.8)	3 (3.4)	53 (60.2)
3 - 4	7 (8.0)	19 (21.6)	4 (4.5)	30 (34.1)
มากกว่า 4	4 (4.5)	0 (0.0)	1 (1.1)	5 (5.7)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้) = 9.94

df = 4

ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับข้อมูลข่าวสารกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.09 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือจำนวนการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับข้อมูลข่าวสารกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1 - 3	8 (9.1)	20 (22.7)	4 (4.5)	32 (36.4)
4 - 6	12 (13.6)	23 (26.1)	3 (3.4)	38 (43.2)
มากกว่า 6	6 (6.8)	11 (12.5)	1 (1.1)	18 (20.4)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

$$\text{ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้)} = 1.09$$

$$df = 4$$

$$\text{ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง} = 9.49$$

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่ครอบครองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่ครอบครองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 12.42 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง คือ 9.49 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า จำนวนพื้นที่ครอบครองของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จำนวนพื้นที่ครอบครองของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่ครอบครองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนที่ดินในครอบครอง (ไร่)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1 - 3	1 (1.1)	12 (13.6)	4 (4.5)	17 (19.3)
4 - 6	12 (13.6)	29 (33.0)	2 (2.3)	43 (48.9)
มากกว่า 6	13 (14.8)	13 (14.8)	2 (2.3)	28 (31.8)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้) = 12.42

df = 4

ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสัมพันธ์ระหว่างการติดต่อกับเจ้าหน้าที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการติดต่อกับเจ้าหน้าที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 4.60 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง คือ 9.49 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า การติดต่อกับเจ้าหน้าที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือจำนวนการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 22)

ตารางที่ 22 ความสัมพันธ์ระหว่างการติดต่อกับเจ้าหน้าที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ (ครั้ง)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1 - 3	12 (13.6)	21 (23.9)	6 (6.8)	39 (44.3)
4 - 6	6 (6.8)	19 (21.6)	1 (1.1)	26 (29.6)
มากกว่า 6	8 (9.1)	14 (25.9)	1 (1.1)	23 (26.1)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้) = 4.60

df = 4

ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างการติดต่อกับชุมชนภายนอกกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการติดต่อกับชุมชนภายนอกกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 14.25 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 12.59 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าการติดต่อกับชุมชนภายนอกกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จำนวนการติดต่อกับชุมชนภายนอกของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 23)

ตารางที่ 23 ความสัมพันธ์ระหว่างการติดต่อกับชุมชนภายนอกกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนการติดต่อกับชุมชนภายนอก (ครั้ง)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ไม่ได้ติดต่อ	2 (2.3)	0 (0.0)	2 (2.3)	4 (4.6)
1 - 4	14 (15.9)	38 (13.2)	4 (4.6)	56 (63.6)
5 - 8	4 (4.6)	9 (10.2)	2 (2.3)	15 (17.0)
มากกว่า 8	6 (6.8)	7 (8.0)	0 (0.0)	13 (14.8)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

$$\text{ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้)} = 14.25$$

$$df = 6$$

$$\text{ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง} = 12.59$$

$$\text{นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ } .05$$

ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการฝึกอบรมกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการฝึกอบรมกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 20.08 ซึ่งมากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 16.81 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 แสดงว่า การได้รับการฝึกอบรมกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จำนวนการได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ที่แตกต่างกัน มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (ตารางที่ 24)

ตารางที่ 24 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการฝึกอบรมกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนการได้รับการฝึกอบรม (ครั้ง)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ไม่ได้ฝึกอบรม	0 (0.0)	4 (4.5)	3 (3.4)	7 (8.0)
1 - 2	19 (21.6)	45 (51.1)	5 (5.7)	69 (78.4)
3 - 4	4 (4.5)	5 (5.7)	0 (0.0)	9 (10.2)
มากกว่า 4	3 (3.4)	0 (0.0)	0 (0.0)	3 (3.4)
รวม	26 (29.5)	54 (61.4)	8 (9.1)	88 (100.0)

ค่าไคสแควร์ (คำนวณได้) = 20.08

df = 6

ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 16.81

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 4 ปัญหาอุปสรรคความต้องการและข้อเสนอแนะในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และ การทำการเกษตรของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคความต้องการและข้อเสนอแนะในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และการทำการเกษตรของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงซึ่งแยกเป็นประเด็น ดังนี้

1. ปัญหาด้านการป้องกันรักษาป่า

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่มีปัญหาการ ลักลอบตัดไม้ของบุคคลภายนอกหมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.6 รองลงมาไม่มีปัญหาคิดเป็นร้อยละ 33.0 พื้นที่ทำกินไม่เพียงพอ ร้อยละ 13.6 เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานไม่เคร่งครัด ร้อยละ 4.5 และป่าต้นน้ำของหมู่บ้านมีน้อย ร้อยละ 2.3 (ตารางที่ 25)

ตารางที่ 25 ปัญหาด้านการป้องกันรักษาป่า

ปัญหา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	29	33.0
มีปัญหา	59	67.0
- การลักลอบตัด ไม้ของบุคคลภายนอกหมู่บ้าน	41	46.6
- พื้นที่ทำกิน ไม่พอเพียง	12	13.6
- เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานไม่เคร่งครัด	4	4.5
- ป่าต้นน้ำของหมู่บ้านมีน้อย	2	2.3
รวม	88	100.0

2. ปัญหาด้านการปลูกป่า

จากการศึกษาวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 40.9 มีปัญหาด้านไม้ที่ปลูกส่วนใหญ่ตาย รองลงมาไม่มีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 27.3 กล้าไม้ไม่เพียงพอ ร้อยละ 19.3 ชนิดไม้ที่ปลูกกินไม่ได้ ร้อยละ 8.0 และขาดเจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำ ร้อยละ 4.5 (ตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 ปัญหาด้านการปลูกป่า

ปัญหา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	24	27.3
มีปัญหา	64	72.7
- ด้้น ไม้ที่ปลูกส่วนใหญ่ตาย	36	40.9
- กล้าไม้ไม่เพียงพอ	17	19.3
- ชนิดไม้ที่ปลูกกินไม่ได้	7	8.0
- ขาดเจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำ	4	4.5
รวม	88	100.0

3. ปัญหาด้านการป้องกันไฟฟ้า

จากการศึกษาวิจัยพบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 38.6 มีปัญหาอุปกรณ์สำหรับดับไฟฟ้าไม่เพียงพอ รองลงมาไฟฟ้าเกิดจากบุคคลภายนอก คิดเป็นร้อยละ 30.7 ไฟฟ้าเกิดขึ้นในพื้นที่ห่างไกล ร้อยละ 13.6 ไม่มีปัญหาร้อยละ 9.1 เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานไม่จริงจัง ร้อยละ 3.4 ขาดความรู้ด้านไฟฟ้า ร้อยละ 2.3 และไฟฟ้าเกิดจากชาวบ้านหาของป่า ร้อยละ 2.3 (ตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 ปัญหาด้านการป้องกันไฟฟ้า

ปัญหา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	8	9.1
มีปัญหา	80	90.9
- อุปกรณ์สำหรับดับไฟฟ้าไม่เพียงพอ	34	38.6
- ไฟฟ้าเกิดจากบุคคลภายนอก	27	30.7
- ไฟฟ้าเกิดขึ้นในพื้นที่ห่างไกล	12	13.6
- เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานไม่จริงจัง	3	3.4
- ขาดความรู้ด้านไฟฟ้า	2	2.3
- ไฟฟ้าเกิดจากชาวบ้านหาของป่า	2	2.3
รวม	88	100.0

4. ปัญหาด้านการเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

จากการศึกษาวิจัย พบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 42.0 มีปัญหาขาดเจ้าหน้าที่มาเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์ รองลงมาเครื่องมือสื่อสารสภาพไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 23.9 ไม่มีปัญหาหรือร้อยละ 18.2 การติดต่อสื่อสารล่าช้าและไม่ทั่วถึงร้อยละ 11.4 และขาดสื่อประชาสัมพันธ์ร้อยละ 4.5 (ตารางที่ 28)

ตารางที่ 28 ปัญหาด้านการเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

ปัญหา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	16	18.2
มีปัญหา	72	81.8
- ขาดเจ้าหน้าที่มาเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์	37	42.0
- เครื่องมือสื่อสารสภาพไม่ดี	21	23.9
- การติดต่อสื่อสารล่าช้าและไม่ทั่วถึง	10	11.4
- ขาดสื่อประชาสัมพันธ์	4	4.5
	88	100.0

5. ปัญหาด้านอื่น

จากการศึกษาวิจัย พบว่า ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 56.8 ไม่มีปัญหาด้านอื่น ๆ รองลงมา น้ำเพื่อทำการเกษตรไม่เพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 20.5 ขาดปัจจัยการผลิตทางการเกษตร ร้อยละ 12.5 ขาดการให้คำแนะนำจากหน่วยงานราชการ ร้อยละ 6.8 และน้ำสำหรับใช้อุปโภคและบริโภคไม่เพียงพอ ร้อยละ 3.4 (ตารางที่ 29)

ตารางที่ 29 ปัญหาด้านอื่น ๆ

ปัญหา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	50	56.8
มีปัญหา	38	43.2
- น้ำใช้ทำการเกษตรไม่เพียงพอ	18	20.5
- ขาดปัจจัยการผลิตทางการเกษตร	11	12.5
- ขาดการให้คำแนะนำจากหน่วยงานราชการ	6	6.8
- น้ำสำหรับใช้อุปโภคและบริโภคไม่เพียงพอ	3	3.4
รวม	88	100.0